

Veilige haven onder vuur

M.L. WANG

VEILIGE
HAVEN
ONDER
VUUR

Vertaald door Hi-en Montijn

ISBN 978-90-492-1100-4
ISBN 978-94-023-2964-3 (e-book)
NUR 334

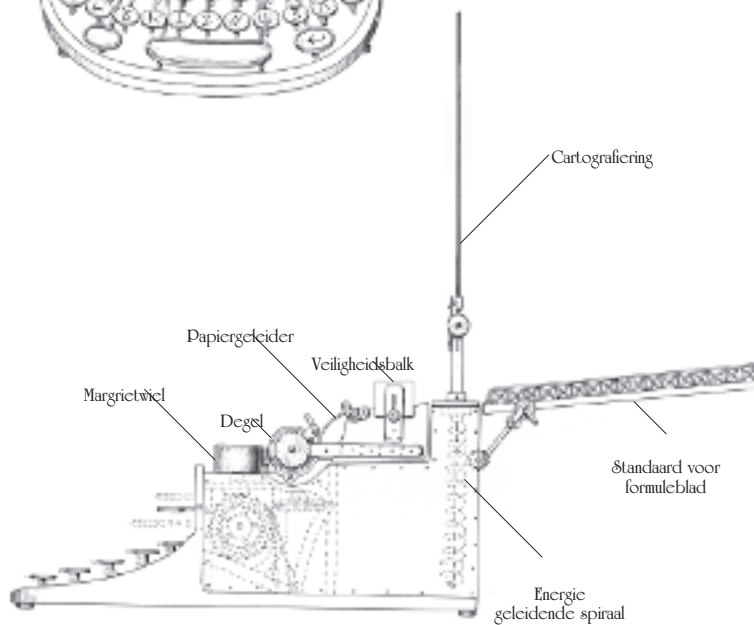
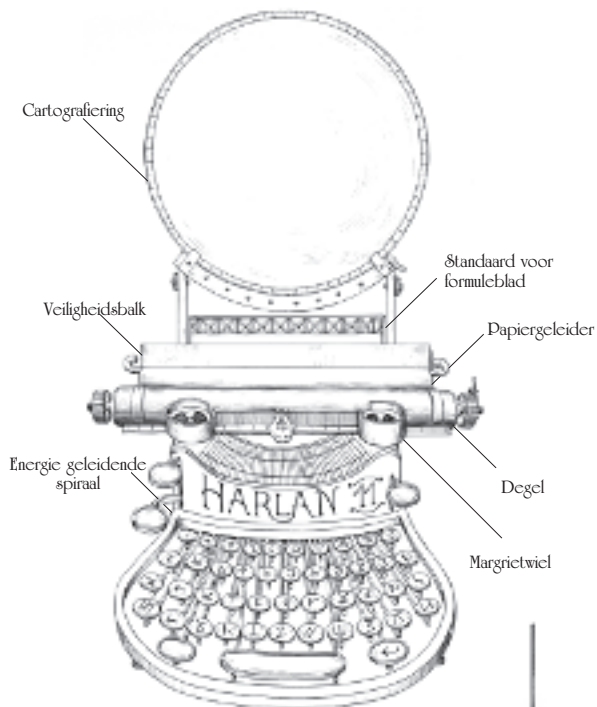
Oorspronkelijke titel: *Blood Over Bright Haven*
Vertaling: Hi-en Montijn
Omslagontwerp: Aarushi Menon, Elwira Pawlikowska, bewerkt door
Pinta Grafische Producties
Ontwerp boeksneede: Bob Pauw
Omslagbeeld: © Elwira Pawlikowska, Shutterstock
Illustratie formulator en kaart schutbladen: © Elwira Pawlikowska
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2023 M.L. Wang
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze
uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

FORMULATOR

Inhoud

1	Een bloemenveld	9
2	Een vrouw met ambitie	23
3	Freyndan de Eerste	45
4	Een grapje	67
5	Alleen maar een drankje	87
6	Bestemd om te dienen	107
7	Systeemspecialist	123
8	Runenlezer	141
9	Heksenbron	165
10	Ver weg	181
11	Een vloek	193
12	Dood van het goddelijke	203
13	De alchemie van energie	213
14	Koud is de oversteek	229
15	De waarheid	255
16	De prooi	273
17	Meiden onder elkaar	293
18	Feest en familie	319
19	De magiërspiegel	341
20	Tot monster gemaakt	355
21	Dame en demon	375
22	Hoop in het hellevuur	401
23	Weg van vergetelheid	413
	Zakwoordenboek magische terminologie voor beginners	431
	Dankwoord	441

Een bloemenveld

Na de verkenning had Thomil de lange terugweg genomen. Tegen beter weten in deed hij zijn wolfsleren kap omlaag en verwelkomde de windnaalden terwijl hij tegen de loeiende duisternis in worstelde. In deze kou huisden Thomils goden, net zoals ze in de sneeuw huisden en in de diep in de bevroren grond slapende, kleur belovende krokussen. Als dit de laatste keer was dat ze hun armen om hem heen sloegen, dan wilde hij dat voelen.

Wat nog over was van Thomils stam was bijeengekomen aan de rand van het Tiranmeer. Opeengedrongen in het donker waren de Caldonnae verontrustend klein tegen de achtergrond van de ijsvlakte. Van het aantal verkenners die zich van de groep hadden losgemaakt om uit te kijken naar reuzenwolven, sneeuwleeuwen en rivaliserende stammen, was Thomil de laatste die terugkwam, en daarmee bracht hij hun aantal tot veertig – veertig leden over van een volk dat ooit tienduizenden mensen had geteld.

‘Geen achtervolgers,’ zei Beyern toen Thomil hem passeerde. Het was geen vraag. De hoofdjager leidde alles wat hij nodig had af uit Thomils lichaamstaal.

Omdat er steeds minder leven was op de vlakten van de Kwen was uitkijken naar gevaar meer een formaliteit geworden dan een noodzakelijke voorzorg. Zes maanden geleden hadden de Caldonnae voor het laatst een andere stam ontmoet en Thomil had al jaren

geen reuzewolf meer gezien. De grootste massamoordenaar op deze vlakten liep niet op aardse voeten, en de beste Kwen-verkenner zou nooit zijn komst opmerken.

‘Ga naar je familie.’ Beyern knikte naar waar Maeva en Arra in het donker tegen elkaar leunden. ‘En zet je kap op, idioot.’

‘Ja, oom.’ Thomil glimlachte en trok zijn kap over zijn verkleumde oren, terwijl hij probeerde om niet te denken dat dit misschien de laatste keer was dat Beyern hem op zijn kop gaf.

Maeva zei niets toen Thomil naast haar kroop. Al een half decennium was Thomil inmiddels langer dan zijn zus, maar in zijn ogen zou ze altijd een toevluchtsoord zijn, een warme haardstede in een wereld waaruit alle andere liefde was vertrokken. Ze keek hem in de ogen als om hem uit te nodigen haar blik te volgen en haar hoop te delen en wendde die vervolgens af naar de gloed aan de andere kant van het meer.

Alles over het land op de andere kust was onbekend – gebouwen waren hoger dan welke boom ook, torens beten als tanden in de lucht, machines dreunden en gonsden. De stad Tiran zou nooit een thuis zijn, maar bood een kans om te overleven. Rondom de metalen metropolis gloeide een magisch schild dat een koepel vormde die zich uitstreckte van de zon etende bergketen in het westen naar de lagere heuvels in het oosten. Dat schitterende stuk magie beschermde degenen die zich daarbinnen bevonden tegen de winter en Vuur – alles wat de Caldonnae tot de rand van uitsterving had gedreven.

‘Ben je klaar?’ vroeg Arras, omdat dat het soort domme vraag was dat hij zo graag stelde.

‘Nee.’ Thomil probeerde niet te laten merken dat hij zich ergerde aan de echtgenoot van zijn zus, want hoe kon iemand nou klaar zijn voor een bijna zekere dood? En als het niet een bijna zekere dood was, dan was het de enorme omvang van het onbekende. De vlakten van de Kwen waren de enige moeder die Thomil had gekend – onverbiddelijk maar bevattelijk als je stil genoeg kon zijn om te luisteren en haar geheimen te leren. Zelfs bij het zien van de stad aan de andere kant van het meer kon zijn geest niet het idee accepteren dat de ondoorgrondelijke magie aan de andere kant van dat schild veiligheid kon bieden.

Maeva strekte haar hand uit en kneep in die van Thomil; haar

greep was even geruststellend als toen ze nog kinderen waren en hij bij haar kwam uithuilen wanneer hij een nachtmerrie had over wolven met meerdere muilen. Hij wilde zijn hertenleren wanten uittrekken en haar hand stevig vastgrijpen voor het geval dit de laatste keer was. Maar de Caldonnae hadden de stilzwijgende overeenkomst nooit afscheid te nemen. Ze moesten, hoe irrationeel ook, blijven geloven dat ze allemaal zouden leven om de zon te zien opkomen.

‘Thomil,’ zei Maeva met het stille zelfvertrouwen waaruit hij opmaakte dat ze dwars door de twijfel heen keek die hem onder zijn uiterlijke kalmte be kroop. ‘Een rijke vangst vereist altijd een lange jacht.’ Het was een oude jagerswijsheid gebaseerd op het feit dat het dagen kon duren om de grootste prooi op te sporen en te achtervolgen – waarna het soort abstracte wijsheid volgde die je alleen van een oudere zus als Maeva kon verwachten. ‘We vluchten niet weg van vergetelheid, maar we gaan hoop tegemoet.’

De dochter van Maeva en Arras mompelde slaperig op de schouder van haar vader en Maeva verried haar eigen bezorgdheid door iets harder in Thomils hand te knijpen.

‘En je weet dat Carra in veilige handen is,’ zei Thomil, als om op zijn beurt zijn zus gerust te stellen. ‘Want rennen is tenminste iets wat Arras wel goed kan.’

‘Was dat verkapte kritiek op mijn intelligentie?’ Arras trok een borstelige rode wenkbrauw op naar Thomil.

‘Was het verkapt?’

‘Broertje, het is dat mijn dochttertje slaapt, want anders kon je verzekerd zijn van een flinke optater.’

‘Dat weet ik.’ Thomil grinnikte naar zijn enorm gespierde zwager. ‘Waarom denk je anders dat ik wachtte tot ze sliep?’

Het was een onnozele woordenwisseling, maar Maeva moest erom lachen. En dat was het enige wat telde: dat hun laatste momenten als familie op deze kust warme momenten zouden zijn.

‘Het is bijna tijd.’ De stem van patriarch Sertha kraakte als een eik boven de tegen elkaar mompelende familieleden uit. ‘Laat het bloed in jullie benen stromen.’

‘Gereedschap en wapens achterlaten,’ voegde Beyern eraan toe. ‘Dat is alleen maar ballast.’

Zoals opgedragen deed Thomil zijn boog en pijlkoker af en legde

die in de sneeuw. Zijn wapens afleggen was een simpele handeling die moeilijker was dan hij had verwacht. Duizend jaar lang hadden de Caldonnae zich onderscheiden door hun jagerexpertise. Hun pijlen en bogen achterlaten voelde als de uiteindelijke erkenning dat ze niet langer de beste roofdieren waren zoals hun voorouders.

‘Opstaan.’ Beyern liep langs de kustlijn en porde degenen op die ziekelijk of slaperig waren. ‘Het zal vannacht niet kouder worden. Als het ijs aan de warme kant ooit zal houden, is het nu.’

Door samenwerking van het reepje terugkerend zonlicht met de warmte van het schild was het ijsmeer tussen de vlakten en de stad van Tiran al aan het dooien. De zomerhitte zou uiteindelijk de onoverkomelijke sneeuwbanken aan de voet van de bergen doen smelten, waardoor enigszins veiligere wegen over land in Tiran opengingen, maar zelfs de meest optimistische Caldonnae wisten dat de stam het niet zo lang zou volhouden. Te veel dieren waarop zij joegen plus de zomeroogsten die ze hadden opgeslagen om hen door de Lange Nacht heen te helpen waren door Vuur verteerd.

Nu het meer oversteken was hun enige kans.

De vier jaar oude Carra werd wakker toen Arras haar in zijn armen verschikte.

‘Papa,’ zei ze slaperig, ‘is oom Thomil terug?’

‘Ja, liefje. Hij is hier,’ zei Arras, en toen Carra nog steeds bezorgd keek, duwde hij zijn neus in haar massa kastanjebruine haar en fluisterde iets waardoor ze moest giechelen. ‘Stil maar, schatje, alles komt goed.’

Kinderen van Carra’s leeftijd en jonger konden niet door de kuit-hoge sneeuw rennen en moesten gedragen worden. Gelukkig was Arras’ kolossale kracht in de schrale maanden van de Lange Nacht intact gebleven. Als het lot het wilde, zou hij in staat zijn om de ruim drie kilometer lange afstand met extra gewicht te rennen. Maar ook die hoop was gering. Niet de kou, uitputting of het dunne ijs zou het grootste gevaar op dat meer zijn.

Dat was Vuur, en dat was tienmaal zo gevaarlijk.

‘Blijf in beweging zolang je adem kunt halen,’ zei Beyern. ‘Blijf nergens voor staan. Ga voor niemand terug. Zelfs niet voor je eigen bloed.’ De woorden werden witte stoom die als een rouwsluier in de lucht hing. ‘Van nu af aan zijn we één bloed, één naam, met één doel: *oversteken*.’

‘Iedereen paraat,’ zei patriarch Sertha toen de laatste Caldonn zijn plaats langs de rotsen had ingenomen.

Een groepsgewijze poging zou moeten helpen. Het was nooit iemand gelukt in zijn eentje ongedeerd over te steken, maar een grote groep had soms een kans. De mentaliteit van het prooidier.

‘Lopen’

Als één man stapten de Caldonnae op het ijs.

Op het moment dat Thomils laarzen het ijs raakten, veranderde er iets. Gewoonlijk maakte Vuur zijn komst niet kenbaar aan sterfelijke zintuigen, maar ditmaal bespeurde Thomil een lichte verandering in druk, een voorteken van het ophanden zijnde kwaad.

Vóór Thomil flitste een wit licht in het donker en raakte een van de tienerjagers die de rest van de groep vooruit was gegaan. De jongen bleef stokstijf staan toen het licht zijn mouw raakte, en toen het zijn gezicht oplichtte, herkende Thomil het eerste slachtoffer van Vuur: Drevan, een wees van de laatste winter, een getalenteerde jager op klein wild, een zwijgzame jongen... Nu zweeg hij niet. Niemand zweeg als Vuur zijn huid binnendrong.

Versterkt door de onverschillige uitgestrektheid en schriller door de kou was de kreet van Drevan het geluid van nachtmerries. Huid werd van vlees afgestroopt en vlees van bot dat als een draad van een spoel afrolde. Een paar jongens die vlak naast Drevan hadden gelopen hielden in afgrijzen hun pas in, ook toen de ouderen achter hen riepen: ‘Blijf rennen! Hij is verloren! Blijf rennen!’

Drevan was weggesprint van de kustlijn, zodat de hele stam achter hem kon zien hoe hij gillend oploste: lichtlinten scheurden de lippen van zijn tanden, de huid van zijn ribben en uiteindelijk zijn longen aan flarden. In een paar seconden restten van de kleine stroper alleen nog maar een hoopje kleren, haar en kale botten. Het bloed uit zijn lichaam had op de sneeuw een bloemvorm gespoten.

‘Doorlopen, jongens!’ Beyern gaf twee jongemannen die waren blijven staan een zetje zodat ze weer in beweging kwamen. ‘Niet achteromkijken, naar niemand.’

De volgende die stierf was Elra, een achtjarige jongen die achteraan in de groep door de sneeuw ploeterde. Een vrouw – Thomil kon niet zien of het Elra’s moeder of een van zijn bemoederende, oudere zussen was – wilde zijn hand niet loslaten en ook zij werd door het licht geraakt. Niet tevreden met het lichaam van een on-

derveoed kind ging Vuur recht op zijn volgende maal af, zoals de gelijknamige ziekte zich via in de wind wiegende tarwearen verplaatst en voedt. Jongen en vrouw losten de een na de ander op en vormden elkaar bedekkende bloemen op de sneeuw.

Thomil kon het de jongere Caldonnae niet kwalijk nemen dat ze kokhalsden en huilden bij het zien van hun aan flarden gereten kameraden. Maar als twintigjarige had hij zo veel geliefden aan Vuur verloren dat hij gehard was. Zijn energie zorgvuldig gebruikend zwoegde hij gestaag voort naast zijn zus en haar echtgenoot, ongeacht wat hij hoorde, ongeacht door wiens kreten zijn hart werd doorboord.

Hij probeerde in een schreeuw niet de stem van Mirach te herkennen, zijn laatste nog levende jeugdviend en de laatste traditionele houtbewerker van hun stam. Hij probeerde niet te zien hoe het licht Rhiga opeiste, die hem de borst gaf bij afwezigheid van zijn moeder; Tarhem die hem had leren jagen toen zijn vader er niet meer was; Landair, wiens onfeilbare geheugen de oudste liederen van de stam in leven hield.

De kreten verveelvoudigden zich en weerkaatsen en werden zo één verscheurend, allesomvattend gehuil waarin zelfs het scherpste oor geen individuele stem kon herkennen. Thomil vroeg zich niet af hoeveel Caldonnae er nog meeliepen, maar richtte zijn aandacht in plaats daarvan op Arras die enkele stappen vóór hem liep met Maeva naast zich. Zolang zij bij hem waren kon hij doorgaan. En als zij er op een gegeven moment niet meer waren... nu, Thomil had geprobeerd zich daarop voor te bereiden.

Toen ze bij het midden van het meer aankwamen, minderden de jongeren die aanvankelijk een sprint hadden getrokken vaart. Het waren de ervaren volwassen lopers als Thomil, Maeva en Arras die nu de leiding namen. Arras voerde hun groepje aan; zelfs met kleine Carra in zijn armen was hij sneller dan iedereen. Alle Caldonnae waren gewend hard te lopen in de winter, maar zelfs de geoefendste longen konden bij deze lage temperaturen maar een bepaalde hoeveelheid lucht innemen voordat de loper door de kou werd overweldigd. Thomil begon de vrieskou gevaarlijk diep in zijn borst te voelen. Hij liep enkele passen achter Maeva in de hoop zijn ademhaling te vertragen en de schade te beperken toen, vóór hem en Maeva, het wit opnieuw toesloeg.

Precies tussen Arras' schouderbladen.

Maeva's 'Néé!' – meer een smeekbede dan een ontkenning – kon het onvermijdelijke niet tegenhouden. Arras keerde zich om naar zijn vrouw en Thomil had nog nooit zo'n angst in die stalen ogen gezien. De brul van de jager was nauwelijks herkenbaar als woorden. 'Neem Carra!'

Oermoederlijke wanhoop zette Maeva's lichaam aan tot een onmogelijke versnelling over de korte afstand naar haar man. Ze rukte Carra uit Arras' sterke armen op het moment dat die oploste in een spiraal van licht, bloed en afrafelende spieren.

Carra slaakte een gil toen een verdwaalde lichtstraal haar gezicht raakte, en zweeg meteen daarna, bewusteloos. Thomil bad tot de goden: *Alstublieft, alleen maar bewusteloos*. Het licht was niet volledig van Arras' lichaam overgesprongen op haar lijfje en had alleen maar haar gezicht geschampt.

'Arras!' Maeva jammerde terwijl haar man op de sneeuw viel als een rode, niet van de andere te onderscheiden bloem. 'Arras, nee! Nee!' Maar het enige wat ze voor hem kon doen was blijven lopen. Terwijl ze een slappe Carra tegen haar borst klemde, wankelde ze snikkend door.

'Geef haar maar aan mij!' riep Thomil, toen hij inzag dat zijn diepbedroefde zus het niet zou halen met het extra gewicht. 'Maeva, ik neem haar over!' Hij ging naast Maeva lopen en nam Carra in zijn armen zonder zijn pas te vertragen. 'Blijf vooral doorlopen.'

Thomils longen werden niet langer geschroeid door de bevroren lucht, maar doorsneden als door een dolk; maar wat voor letsel hem dat opleverde kon hem niet langer schelen. Niet nu het zijn verantwoordelijkheid was om Carra in veiligheid te brengen.

De overgebleven lopers – het waren er nog maar een paar – hadden nu minstens driekwart van het meer afgelegd en waren er bijna. Thomil keek niet, maar steeds als het geschreeuw ophield, kon hij horen hoe hun voeten de sneeuw kraakten. Die sneeuw werd steeds dunner en natter naarmate ze dichterbij kwamen van het gloeiende schild van Tiran, dat een warmte uitstraalde die Thomil goedgegaan zou hebben als zijn longen niet al verbrand waren geweest.

Onder zijn – nu door Carra in zijn armen te zware – stappen klonk een trillende galm als van een knappende luitsnaar. Het ge-

luid zei hem niets totdat het luider werd en iemand ver achter hem riep: ‘Het ijs! Het houdt niet meer!’

Thomil keek achterom precies op het moment dat de eerste persoon onder de oppervlakte verdween. Het was Bayern, de jager – een prooi geworden in de muil van het meer. Gebarsten ijs vermaalde hem als tanden terwijl het verder uitscheurde vanwaar hij zich bevond, en hield alle zes de mannen en vrouwen achter Thomil tegen.

Allemachtig, waren er nog maar zes mensen achter hem?

Nee.

Nee, dat kon niet waar zijn... De sneeuw achter het scheurende ijs toonde echter de waarheid in een veld van rode bloemen. Van meer dan dertig Caldonnae restte niet meer dan bloed in de sneeuw, terwijl het ijs onder de voeten van de paar overgeblevenen afscheurde. Het gebeurde in een vreselijke opeenvolging, als Vuur dat van leven naar leven overspringt. Het ijs scheurde langs vele barsten waardoor de overgebleven Caldonnae in het water vielen.

‘Nee!’ Thomil snakte naar adem toen het nietsontziende meer zijn zus in haar geheel verzwolg.

Toen Thomils moeder na zijn geboorte in het kraambed was gestorven, was Maeva daar geweest om voor haar nieuwe broertje te zorgen. Toen Vuur hun vader had weggenomen, had Maeva het bloed en de tranen van Thomils gezicht geveegd. Toen al hun tantes en broertjes en zusjes waren weggenomen, was Maeva er nog steeds. De enige constante.

Thomils wereld stortte ineen samen met het ijs. Zijn benen begaven het. Duisternis en kou omsloten hem ook al was het ijs onder hem nog niet gebarsten. Hij verdronk met zijn familie.

Toen doorboorde een ‘NEE!’ als een speer de verstikkende duisternis.

Alleen Maeva’s hoofd stak nog boven het water uit; de doodskilte nam al bezit van haar lippen, haar vlammeende haar was al vastgevroren aan haar wangen. Ze had zich vastgeklampt aan een kantelende schots – niet om te leven, maar om te schreeuwen. ‘Thomil! REN!’

En een pijnlijke waarheid drong door tot Thomils hart: Maeva had hem tot hier gebracht voor dit moment. Zodat Thomil haar dochter dit laatste stuk kon dragen. Dat was een grotere reden om te leven en telde meer dan al zijn verdriet en angst.

Op drie – toen vier, vijf, zes – plekken lichtte het water helderwit op en werd vervolgens kolkend rood terwijl Vuur de verdrinkende slachtoffers opeiste. En zo verdween de laatste Caldonn.

Nee, niet de laatste. Thomil klemde zijn nichtje dicht tegen zich aan en het gevoel van haar hoofdje tegen zijn borst maakte dat hij opstond. Niet de laatste!

Wij zijn één bloed. Beyerns stem weergalmde ook al waren de jager en Maeva en alle anderen in de verwoestende muil van de dood verdwenen. *Eén bloed. Eén naam. Eén doel.* Met slechts één doel voor ogen draaide Thomil zich om en rénde naar de stad.

Zonder zich erom te bekommeren of hij zijn lichaam verwoestte, rende hij zoals nog nooit een mens had gerend. Carra's gewicht dat hem had moeten afremmen stuwde Thomil voort alsof alle grillige Kwen-goden hun krachten hadden samengebundeld in deze laatste sprint naar de andere kust. Siernaya van de Haardstede veranderde de brand in Thomils longen in kracht, Mearras van de Jacht verleende hem een bovennatuurlijk uithoudingsvermogen en dankzij Nenn van de Wateren hield het ijs, ook al kraakte het onder Thomils voeten. De rotsen aan de rand van het meer gloeiden door de magie van Tiran. Redding. En het leek dat de Dood hoogstpersoonlijk Thomil liet doorglippen.

Bij de laatste paar passen zakten zijn laarzen door het ijs, waar het door de warmte van het schild geslonken was tot een dunne laag. Maar het maakte niet uit. Het water kwam hier slechts tot zijn kuiten en hij bleef rennen. Het brekende ijs sneed in zijn benen, maar hij voelde de pijn niet door de kou heen. Buitenzinnig bereikte hij de rotsen en klauterde ertegenop naar de gouden gloed van veiligheid. Het magische schild verzette zich niet tegen Thomils binnenkomst – overspoelde hem alleen maar met licht dat prikte op zijn ijskoude huid.

En toen stapte hij over naar de andere kant, de pure lente in.

Het was hun gelukt.

Thomil knielde op de gladste aardbodem die hij ooit had gezien. Nee, geen aardbodem, besepte hij. De materie onder zijn knieën was een Tiranese uitvinding. Plavéísel. Hij legde Carra zo zachtjes mogelijk neer op dat onnatuurlijk gladde oppervlak. Haar gezichtje was bleek van de kou en bloed druppelde waar Vuur een halve-maan over haar linkeroog had geschroeid. Met trillende handen

trok Thomil zijn wanten uit en drukte twee vingers opzij in haar hals.

‘Alsjeblieft...’ mompelde hij, ‘alsjeblieft, alsjeblieft...’ En zelfs hier, waar geen van de goden hem kon bereiken, werd hem deze ene genade verleend: hij voelde een hartslag.

Carra zou in leven blijven. Toen dat tot hem doordrong, verliet de dierlijke kracht Thomils lichaam en hij zeeg ineen naast zijn nichtje.

Vuur was niet langer in de lucht, maar ook elk spoor van Thomils goden was verdwenen met achterlating van een vreselijke afwezigheid. Hij opende zijn mond om te snikken, maar zwak als hij was bracht hij slechts een piepend geluid voort. Uit zijn ogen druppelden tranen in het haar bij zijn slapen, die de zweetkristallen op zijn huid deden smelten, en hij nam het zichzelf kwalijk dat hij niet kon schreeuwen. De Caldonnae waren niet meer, verdwenen met al hun vaardigheden en liederen en liefde voor elkaar. De Aarde zou moeten beven. De hemel zou zich moeten openen en jammeren over hun ondergang. Maar Thomil lag hier alleen maar naar adem te happen als een vis op het droge, niet in staat één geluid voort te brengen.

Hij wist niet hoelang hij er al lag toen de hak van een laars tegen zijn schouder schopte.

‘Hé!’ zei een stem op de ongeduldige toon van iemand die zichzelf al meerdere malen had herhaald. Boven Thomil verscheen een onbekend gezicht, met groene ogen en een stompe neus onder een bos kort donker haar. ‘Slaap je, Vuurduivel?’

Tiranees stamde van dezelfde familie als de talen die Thomil kende – Caldonnese wortels met lettergrepen die, zaagvormig als de randen van bladeren, Endrastisch aandeden – maar zijn oren hadden even nodig om te wennen aan de ongewone klanken. De zon die boven de oostelijke heuvels uitkeek was niet de zon die Thomil kende. Het schild had de kleur veranderd en de rechte lijnen van de gebouwen van Tiran braken het licht in vreemde, hoekige vormen. Zelfs de lucht voelde verkeerd, nu Thomils longen niet langer zo brandden dat hij elke ademhaling kon proeven – rokerig, maar niet zoals een kampvuur of een brandend grasveld; deze rook had een zure bijmaak als van gal.

‘Hé, Benny!’ riep de grenswachter achterom. ‘Er ligt hier een Kwen.’

‘Eentje maar, deze keer?’ vroeg een tweede stem.

‘Eh, twee, als ik de kleine meetel, maar die is volgens mij dood.’

Nee! probeerde Thomil te zeggen, maar hij produceerde niet meer dan een schrapend gerochel.

Er verscheen een tweede figuur in zijn gezichtsveld, alleen een paar sproeten rondom zijn neus onderscheidde hem van de eerste. Patriarch Sertha had gewaarschuwd dat Tiranezen moeilijk uit elkaar te houden waren. Deze twee waren identiek gekleed in stijve uniformen met koperen knopen. Op hun rug droegen ze een metalen wapen, langer dan een knuppel, korter dan een speer. Een geweer.

‘Als ze te zwak zijn om te werken, hebben we geen plaats voor ze,’ zei de wacht met sproeten zakelijk.

Betekende dat...?

‘Wil je dat ik ze eruit gooi?’

‘Nee!’ Het lukte Thomil uiteindelijk de laars van de eerste wachter vast te pakken. Hij was weliswaar niet in staat om op te staan of meer dan een raspnd geluid voort te brengen, maar zijn greep was krachtig van jarenlang leer naaien en bogen spannen. Het zou genoeg moeten zeggen. ‘Ik kan werken.’

Het waren een paar van de weinige woorden Tiranees die Thomil had geleerd voor de oversteek. Patriarch Sertha had gezegd dat iedereen die deze kant van het schild bereikte ze moest spreken om in leven te blijven.

‘Ik kan werken.’

‘O, ja?’ De wacht met sproeten leek niet overtuigd. ‘Daar zie je niet naar uit.’

‘Maar zijn greep is krachtig.’ De eerste wacht grimaste naar de hand rond zijn laars. ‘Kan geen kwaad om hem naar het kamp te brengen en te kijken of hij herstelt.’

‘Oké,’ zei de sproetenwacht ongeduldig. ‘Ik haal het meisje wel weg.’ Hij bukte om Carra te pakken.

‘NEE!’ Wanhoop bracht Thomils lichaam in beweging, zodat hij zich op zijn nchtje wierp.

‘O, bij Feryn!’ De eerste wacht zette een laars tegen Thomils schouder om hem opzij te duwen.

Maar er was nog iets wat patriarch Sertha over de Tiranezen had gezegd: ze mochten niet willens en wetens kinderen van hun ou-

ders scheiden. Dat was hun door hun geloofswet verboden. Dus zei Thomil, gebogen over Carra, een Tiranese benaming die de Caldonnae weinig gebruikten:

‘Mijn... mijn dochter.’

Het voelde volslagen verkeerd om het bestaan van Maeva en Arras te ontkennen terwijl hun bloed nog vers op het meer lag. Maar het Tiranees verleende vreemde kracht aan woorden die eigendom uitdrukten.

De laars verliet Thomils schouder.

‘Jouw dochter?’ zei de sproetenman. En kennelijk hadden Tiranezen net zo veel moeite met Kwen-gezichten als Thomil met die van Tiranezen had, want geen van de wachten vroeg zich af waarom Thomil zo weinig op zijn nichtje leek. Het feit dat ze allebei grijze ogen hadden was genoeg.

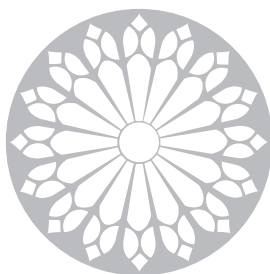
‘Goed, dan gaan jullie samen naar het kamp. Eens kijken hoe jullie het daar vinden.’

Toen Thomil niet-begrijpend naar de sproetige wachter keek, verduidelijkte de Tiranees hatelijk: ‘Succes met het voeden van dat ratje. Daarmee graaf je je eigen graf.’

Als deze woorden intimiderend bedoeld waren, dan was dat mislukt. Begreep die man het dan niet? Thomil was al dood. Zijn hele wezen lag aan de andere kant van het schild in bloederige flarden die bij de volgende sneeuwval zouden verdwijnen. Maar Carra leefde. En terwijl Thomils omhulsel ademde, zou zij, bij al zijn zwijgende goden, in leven blijven.

Diep vanbinnen twijfelde hij of het mogelijk was om een Caldonn-kind in deze stad van metaal en machines op te voeden, maar hij zou al zijn voorouders verraden als hij het niet probeerde. Zolang zij tweeën bij elkaar bleven, kon hij tegen zichzelf zeggen dat de slachting van de oversteek niet voor niets was geweest.

De Caldonnae leefden nog.

Alle aanwezigen keken verwonderd toe toen Stravos zich op zijn manke been verhief en het schild oprichtte, een magische creatie zoals zelfs de Illustere Profeet Leon zelden had gezien – een laag als bescherming tegen de winter, een laag als bescherming tegen het felste Vuur. En zo plaatsden wij onze natie van Uitverkorenen in deze gouden wieg, tot stand gekomen door Gods Wil en onderhouden door Zijn magiërs.

De Tirasid, Stichting, Vers 3 (56 van Tiran)

Een vrouw met ambitie

Sciona drukte haar voorhoofd tegen de stoel voor haar maar het lukte haar niet om rustiger adem te halen.
‘Toe, liefje,’ zei Alba overredend. ‘Ga rechtop zitten en neem een scone.’

‘Kan ik niet.’ Sciona kniep haar ogen dicht en probeerde het opkomende gevoel van misselijkheid te bedwingen terwijl de trein voortraasde. ‘Nog niet.’

‘Je gaat toch niet overgeven.’

‘Nee,’ zei Sciona door opeengeklemd tanden. ‘Maar je weet maar nooit.’

‘Je hebt nauwelijks iets ontbeten.’

‘Ik functioneer beter met een lege maag.’

‘Wat een onzin,’ zei Alba, waarna ze zelf een hap nam uit een van de scones.

‘Voor jou misschien.’ Honger hielp Sciona zich op dagen als deze – wanneer ze op maximale capaciteit moest opereren – te concentreren. Tevredenheid was contraproductief. Comfort was contraproductief. Ze had deze ochtend wat in haar roerei geprikt om tante Winny gerust te stellen, maar uiteindelijk had ze deze knijpende leegte in haar maag nodig.

‘Luister, ik snap dat je gespannen bent...’

‘Dat snap je helemaal niet,’ zei Sciona tegen de rugleuning van

de treinstoel. ‘Niemand snapt het. Helemaal niemand. Geen vrouw van onze generatie heeft geprobeerd dit examen te doen.’

‘Nou, nou, nou!’ Alba lachte en Sciona wist zonder te kijken dat Alba met haar ogen rolde. ‘Wat zul jij het moeilijk hebben! Wat verschrikkelijk om zo uitzonderlijk begaafd te zijn!’

Niet begááfd, dacht Sciona. Onverzádigbaar. Krankzínig.

‘En luister, het feit dat je een vrouw bent zou het gemakkelijker voor je moeten maken, toch?’

‘Gemakkelijker, Alba? Hoe? Leg me dat eens uit.’

‘Ik bedoel, niet één vrouw heeft dit examen eerder gehaald, dus als je niet slaagt, is het geen schande.’

Geen schande. Natuurlijk dacht Alba in die termen. Om iets als schande te ervaren, moest je trots bezitten, en Alba had nooit Sciona’s excessieve dosis aan trots bezeten.

‘Ik maak me niet druk om schande,’ zei Sciona, hoewel het een enorme schande zou zijn na al haar harde werken. ‘Je weet toch waarom de Raad slechts eenmaal in de tien jaar een vrouw tot het examen toelaat?’

‘Ja,’ zei Alba, op die berustende toon die Sciona onuitstaanbaar vond. ‘Ze zeggen dat het verloren tijd is om vrouwen examen te laten doen.’

‘Precies,’ zei Sciona, ‘wat inhoudt dat het Magisterium slechts eenmaal in de tien jaar een vrouwelijke kandidaat ten tonele voert als bewijs van wat volgens hen geen betoog behoeft – dat vrouwen niet de aandacht van de Raad verdienen. Begrijp je nu mijn probleem? Als ik zak, bén ik dat bewijs. Dan heb ik het weer verkloot voor de vrouwelijke onderzoeksmagiërs in de komende tien jaar.’

‘Volgens mij maak je je er veel te druk over.’

‘En ik denk dat jij je er niet druk genóég over maakt. Dit soort examens zijn politiek en voor de bühne en gewoon... zenuwslopend.’ Niet dat Sciona een neus had voor politieke subtiliteiten, maar het Magisterium vervulde bepaalde rollen die overduidelijk waren. ‘Het resultaat van dit examen zál gevolgen hebben voor andere mensen.’

‘Oké, toe maar,’ zei Alba. ‘Sinds wanneer maak jij je druk om andere mensen?’

‘Dat doe ik heus wel,’ ging Sciona ertegenin, terwijl ze zich bewust was dat haar toon te defensief was om overtuigend te zijn.